

Arrest

nr. 326 424 van 9 mei 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. HAUWEN
Rue de Chaudfontaine 11
4020 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 5 september 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 augustus 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat C. HAUWEN verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde zowel de Venezolaanse als Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op (...) in Barquisimeto in de staat Lara. U woonde op verschillende plekken in Venezuela, waaronder San Cristobal, Barinas, Caracas en Barquisimeto. De laatste zes maanden woonde u in het appartement van uw zus in Caracas voordat u in 2016 naar Argentinië vertrok. Van 2007 tot 2015 was u getrouwd met C.(...) J.(...) B.(...). Jullie hebben samen één dochter. Zij verblijft met haar moeder in de Verenigde Staten. U heeft daarnaast nog drie zonen uit twee vorige relaties. Uw oudste zoon verblijft in Argentinië en uw twee jongste zonen zijn in Venezuela. In Venezuela was u van 2010 tot 2016 werkzaam als technicus in mobiele telefonie. Daarvoor werkte u in het bouwbedrijf van uw toenmalige schoonvader.

U begon rond 2012 deel te nemen aan manifestaties tegen het dictatoriale regime. Rond 2014 werden de confrontaties feller en nam u deel aan de guarimbas. U was een soort van leider en was de eerste die besliste om bijvoorbeeld straten af te sluiten en wegen te versperren. U kreeg tijdens de manifestaties verschillende keren te maken met agressie. U werd ook verschillende keren gevangen genomen. Zo werd u in 2014 opgepakt tijdens een manifestatie in Barquisimeto en 14 of 15 dagen vastgehouden. U werd geslagen en misbruikt. U werd van verschillende zaken beschuldigd, waaronder het houden van illegale wapens en verstoring van de openbare orde. Na uw vrijlating bleef u deelnemen aan de guarimbas en werd u een tweede keer gearresteerd. U werd toen maar voor enkel uren vastgehouden. Er werd u gezegd dat het de laatste keer was dat ze u oppakten en dat u het de volgende keer niet meer zou kunnen navertellen. U bleef deelnemen aan manifestaties, maar uit schrik nam u wel minder frequent deel.

Rond april 2015 begon u bedreigingen te ontvangen van colectivos. U kreeg ook bedreigingen van de nationale garde en na een tijdje ook van de Cuerpo de Investigaciones Científicas, Penales y Criminalísticas (CICPC). Ook uw familieleden werden door bovenstaande groeperingen aangesproken met de vraag waar u was. U werd ongerust omdat er ook bestelwagens rond uw huis en de huizen van familieleden begonnen te cirkelen. Ondertussen werden er bovendien bevelschriften afgeleverd waarin u gevraagd werd uzelf aan te melden. In 2016 werd er ook een aanhoudingsbevel per post naar het huis van uw moeder gestuurd. U bleef achtervolgd worden en kon hieraan blijven ontsnappen door bijvoorbeeld verschillende keren te verhuizen. Ook uw kinderen werden bedreigd. Na een conversatie met uw moeder en de moeder van één van uw zonen kreeg u door dat u niet zo kon blijven verder doen. U besliste daarom om het land te verlaten rond oktober of november in 2016 en naar Argentinië te gaan.

Op 18 maart 2022 reisde u van Argentinië, via Spanje, naar België. U kwam omstreeks 19 maart 2022 aan in België. U diende uw verzoek om internationale bescherming in op 24 maart 2022.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten voor: uw paspoort, foto's van verwondingen, een psychologisch attest, een proces-verbaal i.v.m. uw gsm die in België gestolen werd en een getuigenis in verband met uw gestolen gsm.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u dat u last heeft van slapeloosheid en paniek, en u een drankproblematiek ontwikkelde (CGVS, p.4). U verklaarde dat u al iets meer dan een jaar psychologisch opgevolgd wordt en legde een psychologisch attest voor (CGVS, p.4 + zie administratief dossier, groene map, stuk 5). In dit attest staat dat u sinds 15 februari 2023 psychotherapie volgt omdat u aan een posttraumatische stressstoornis (PTSS) zou lijden (zie administratief dossier, groene map, stuk 5). U heeft moeite met in slaap vallen, hebt last van nachtmerries en flashbacks, psychosomatische symptomen, moeite om u te concentreren en stress (ibid.). Er dient echter opgemerkt te worden dat dergelijke attesten opgesteld worden op basis van de eigen verklaringen van de patiënt. Ook wordt er nergens verwezen naar objectief wetenschappelijk onderzoek op basis waarvan de (poging tot) diagnose van PTSS werd gesteld. Bovendien haalde u zelf geen bijzondere procedurele noden aan wanneer u daarover werd bevraagd (Vragenlijst BPN DVZ d.d. 05.04.2022).

Aan het begin van het persoonlijk onderhoud werd u meegedeeld dat u op eender welk moment tijdens het onderhoud mocht aangeven wanneer er iets was of om een extra pauze mocht vragen (CGVS, p.2, 4). U vroeg nooit om een extra pauze en gaf op het einde aan dat u alles kon vertellen (CGVS, p.24). U zei ook dat wanneer u een vraag niet goed begreep u extra uitleg kon vragen (ibid.). Ook uit het verloop van uw persoonlijk onderhoud bleek dat u in staat was om coherente en betekenisvolle verklaringen af te leggen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden evenals dat u kon voldoen aan uw verplichtingen.

Het CGVS wijst er verder op dat een vluchteling elke persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen (...). Indien een persoon meer dan

één nationaliteit bezit, betekent de term 'het land waarvan hij de nationaliteit bezit' elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept. Dit laatste geldt ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Onder "land van herkomst" in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient immers het land of de landen van nationaliteit worden verstaan (cf. artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU). Kortom, in geval van dubbele nationaliteit gelden de landen van beide nationaliteiten als land van herkomst.

In het licht van voorgaande bent u er in het kader van uw huidige aanvraag om internationale bescherming in België toe gehouden om aan te tonen dat geen van beide nationale overheden u de noodzakelijke bescherming wil of kan bieden, in dit geval dus zowel de overheid van Venezuela als die van Colombia. U verklaarde namelijk zowel de Venezolaanse als de Colombiaanse nationaliteit te hebben (Verklaring DVZ d.d. 05.04.2022, punt 6b & 6e + CGVS, p.5-6).

U hebt echter niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een vrees voor vervolging zou bestaan ten aanzien van Colombia, noch dat u in Colombia een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Gevraagd naar uw vrees tegenover Colombia moest u daar wonen, verklaarde u dat u niet kan terugkeren naar een plaats waar u nooit geweest bent of nooit gewoond hebt (CGVS, p.16). Wel ging u er ooit op vakantie en vroeg u ooit een Colombiaans paspoort aan, maar dat raakte u kwijt (CGVS, p.6, 16). Het feit dat u nooit in Colombia gewoond heeft, kan echter niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in uw hoofde vast te stellen.

Daarnaast stelde u niet naar Colombia te kunnen gaan omdat het een buurland is van Venezuela waaraan veel informatie en zaken worden doorspeeld (CGVS, p.16). U verklaarde dat het al jaren geweten is dat Colombia geen veilig land is (ibid.). U zei dat er problemen zijn met paramilitairen en guerrillastrijders en dat u daar gevaar zou lopen (ibid.). Volgens u onderhoudt de gewapende regering van Colombia vele allianties en connecties met het Venezolaanse regime (ibid.). Gevraagd wat er zou kunnen gebeuren als u naar Colombia zou gaan, zei u dat u er niet over wilde nadenken en dat u bang was voor het ergste (CGVS, p.17). Wanneer dan specifiek gevraagd werd of u problemen zou kennen in Colombia omwille van uw deelname aan manifestaties in Venezuela herhaalde u opnieuw dat er zowel in Colombia als Venezuela paramilitaire groeperingen, guerrillastrijders en drugstrafficanten actief zijn die een zeer goede band hebben met elkaar, ook met de Venezolaanse militie (ibid.). U bleef echter zeer oppervlakkig en kon uw vrees niet concretiseren. Ook wanneer er werd gevraagd waarom u problemen zou kennen met de paramilitaire groeperingen, guerrillastrijders en drugstrafficanten in Colombia zei u opnieuw dat ze banden hebben met de Venezolaanse militie en het Venezolaanse regime en dat ze in ruil gelijk wat van u zouden kunnen vragen (ibid.). Uiteindelijk bevestigde u dat u vreest dat de Venezolaanse overheid u in Colombia zou zoeken (ibid.). U kon wel niet zeggen wie er specifiek naar u op zoek zou zijn (ibid.). Ook kon u niet concreet zeggen hoe u ervan op de hoogte was dat de Venezolaanse overheid naar u op zoek was (ibid.). U verklaarde dat iedereen op wereldniveau weet dat er connecties zijn (ibid.). Met deze oppervlakkige en hypothetische verklaringen kon u uw nood aan internationale bescherming tegenover Colombia niet aannemelijk maken.

Uit bovenstaande elementen blijkt dat u uw nood aan internationale bescherming ten opzichte van zowel Venezuela als Colombia aannemelijk moet maken. U blijft wat dit betreft echter in gebreke. U kon niet aannemelijk maken dat u ten opzichte van Colombia een nood aan internationale bescherming hebt. U kon niet aantonen dat er ten opzichte van Colombia op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele of gegronde vrees voor vervolging, in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming neerlegde, kunnen bovenstaande vaststellingen niet in een ander daglicht plaatsen. Uw paspoort ondersteunt uw verklaringen over uw identiteit, uw plaats van herkomst en uw nationaliteit, elementen die in deze beslissing niet in twijfel worden getrokken. De foto's van verwondingen, het proces-verbaal en uw getuigenis hebben betrekking op de diefstal van uw gsm in België, maar hieruit blijkt geen vrees ten opzichte van Colombia. Het psychologisch attest werd hierboven al besproken.

U verklaarde verder nog dat u verschillende foto's, video's en stemopnames had over uw deelname aan manifestaties in Venezuela die u ook naar uw advocaat doorstuurde (CGVS, p.3). Echter, ontving het CGVS op het moment van deze beslissing deze stukken nog niet. Nochtans, werd u tijdens het persoonlijk onderhoud wel gevraagd om deze aan het CGVS te bezorgen (CGVS, p.4, 24). U legde tijdens het onderhoud wel een USB voor (ibid.). U was niet zeker wat er op stond (ibid.). Tijdens de pauze van het persoonlijk onderhoud werd deze USB bekeken, en werd er vastgesteld dat de verschillende foto's en video's

op de USB niet geopend konden worden (CGVS, p.13). Enkel drie versies van uw curriculum vitae konden worden bekeken (ibid.). Dit werd u meegedeeld en er werd u gevraagd om de foto's en video's op een andere manier aan het CGVS te bezorgen, maar dit gebeurde tot op heden niet (ibid.). U legde wel een proces-verbaal en getuigenis neer in verband met uw gsm die in België gestolen werd (zie administratief dossier, groene map, stukken 1 & 2). Op deze gestolen gsm stonden volgens u verschillende foto's, video's en andere zaken betreffende uw problemen in Venezuela (CGVS, p.3). Echter, verklaarde u dat u een aantal zaken kon recupereren, waaronder foto's, video's en stemopnames, maar deze zaken ontving het CGVS tot op heden niet (CGVS, p.3-4). Hoe dan ook kunnen deze documenten geen vrees ten aanzien van Colombia aantonen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op

het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

*Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.*

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in het enige middel van het verzoekschrift de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, van de artikelen 48/3 tot 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoeker evenmin als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Het CGVS wijst er verder op dat een vluchteling elke persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen (...). Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term ‘het land waarvan hij de nationaliteit bezit’ elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept. Dit laatste geldt ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Onder ‘land van herkomst’ in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient immers het land of de landen van nationaliteit worden verstaan (cf. artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU). Kortom, in geval van dubbele nationaliteit gelden de landen van beide nationaliteiten als land van herkomst.

In het licht van voorgaande bent u er in het kader van uw huidige aanvraag om internationale bescherming in België toe gehouden om aan te tonen dat geen van beide nationale overheden u de noodzakelijke bescherming wil of kan bieden, in dit geval dus zowel de overheid van Venezuela als die van Colombia. U verklaarde namelijk zowel de Venezolaanse als de Colombiaanse nationaliteit te hebben (Verklaring DVZ d.d. 05.04.2022, punt 6b & 6e + CGVS, p.5-6).

U hebt echter niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een vrees voor vervolging zou bestaan ten aanzien van Colombia, noch dat u in Colombia een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Gevraagd naar uw vrees tegenover Colombia moest u daar wonen, verklaarde u dat u niet kan terugkeren naar een plaats waar u nooit geweest bent of nooit gewoond hebt (CGVS, p.16). Wel ging u er ooit op vakantie en vroeg u ooit een Colombiaans paspoort aan, maar dat raakte u kwijt (CGVS, p.6, 16). Het feit dat u nooit in Colombia gewoond heeft, kan echter niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in uw hoofde vast te stellen.

Daarnaast stelde u niet naar Colombia te kunnen gaan omdat het een buurland is van Venezuela waaraan veel informatie en zaken worden doorgespeeld (CGVS, p.16). U verklaarde dat het al jaren geweten is dat Colombia geen veilig land is (ibid.). U zei dat er problemen zijn met paramilitairen en guerrillastrijders en dat u daar gevaar zou lopen (ibid.). Volgens u onderhoudt de gewapende regering van Colombia vele allianties en connecties met het Venezolaanse regime (ibid.). Gevraagd wat er zou kunnen gebeuren als u naar Colombia zou gaan, zei u dat u er niet over wilde nadenken en dat u bang was voor het ergste (CGVS, p.17). Wanneer dan specifiek gevraagd werd of u problemen zou kennen in Colombia omwille van uw deelname aan manifestaties in Venezuela herhaalde u opnieuw dat er zowel in Colombia als Venezuela paramilitaire groeperingen, guerrillastrijders en drugstrafficanten actief zijn die een zeer goede band hebben met elkaar, ook met de Venezolaanse militie (ibid.). U bleef echter zeer oppervlakkig en kon uw vrees niet concretiseren. Ook wanneer er werd gevraagd waarom u problemen zou kennen met de paramilitaire groeperingen, guerrillastrijders en drugstrafficanten in Colombia zei u opnieuw dat ze banden hebben met de Venezolaanse militie en het Venezolaanse regime en dat ze in ruil gelijk wat van u zouden kunnen vragen (ibid.). Uiteindelijk bevestigde u dat u vreest dat de Venezolaanse overheid u in Colombia zou zoeken (ibid.). U kon wel niet zeggen wie er specifiek naar u op zoek zou zijn (ibid.). Ook kon u niet concreet zeggen hoe u ervan op de hoogte was dat de Venezolaanse overheid naar u op zoek was (ibid.). U verklaarde dat iedereen op wereldniveau weet dat er connecties zijn (ibid.). Met deze oppervlakkige en hypothetische verklaringen kon u uw nood aan internationale bescherming tegenover Colombia niet aannemelijk maken.

Uit bovenstaande elementen blijkt dat u uw nood aan internationale bescherming ten opzichte van zowel Venezuela als Colombia aannemelijk moet maken. U blijft wat dit betreft echter in gebreke. U kon niet aannemelijk maken dat u ten opzichte van Colombia een nood aan internationale bescherming hebt. U kon niet aantonen dat er ten opzichte van Colombia op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele of gegronde vrees voor vervolging, in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming neerlegde, kunnen bovenstaande vaststellingen niet in een ander daglicht plaatsen. Uw paspoort ondersteunt uw verklaringen over uw identiteit, uw plaats van herkomst en uw nationaliteit, elementen die in deze beslissing niet in twijfel worden getrokken. De foto's van verwondingen, het proces-verbaal en uw getuigenis hebben betrekking op

de diefstal van uw gsm in België, maar hieruit blijkt geen vrees ten opzichte van Colombia. Het psychologisch attest werd hierboven al besproken.

U verklaarde verder nog dat u verschillende foto's, video's en stemopnames had over uw deelname aan manifestaties in Venezuela die u ook naar uw advocaat doorstuurde (CGVS, p.3). Echter, ontving het CGVS op het moment van deze beslissing deze stukken nog niet. Nochtans, werd u tijdens het persoonlijk onderhoud wel gevraagd om deze aan het CGVS te bezorgen (CGVS, p.4, 24). U legde tijdens het onderhoud wel een USB voor (ibid.). U was niet zeker wat er op stond (ibid.). Tijdens de pauze van het persoonlijk onderhoud werd deze USB bekeken, en werd er vastgesteld dat de verschillende foto's en video's op de USB niet geopend konden worden (CGVS, p.13). Enkel drie versies van uw curriculum vitae konden worden bekeken (ibid.). Dit werd u meegedeeld en er werd u gevraagd om de foto's en video's op een andere manier aan het CGVS te bezorgen, maar dit gebeurde tot op heden niet (ibid.). U legde wel een proces-verbaal en getuigenis neer in verband met uw gsm die in België gestolen werd (zie administratief dossier, groene map, stukken 1 & 2). Op deze gestolen gsm stonden volgens u verschillende foto's, video's en andere zaken betreffende uw problemen in Venezuela (CGVS, p.3). Echter, verklaarde u dat u een aantal zaken kon recupereren, waaronder foto's, video's en stemopnames, maar deze zaken ontving het CGVS tot op heden niet (CGVS, p.3-4). Hoe dan ook kunnen deze documenten geen vrees ten aanzien van Colombia aantonen."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat er voor verzoeker geen nood is aan internationale bescherming, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoeker niet aantoont dat de motivering in de bestreden beslissing, onredelijk of ontoereikend zou zijn. Verzoeker komt in wezen immers niet verder dan het louter volharden in eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermag voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch zijn nood aan internationale bescherming aantonen.

Verzoeker is van mening dat uit het verslag van het persoonlijk onderhoud blijkt dat zeer weinig vragen werden gesteld over verzoekers vrees voor Colombia. Verzoeker gaat eraan voorbij dat in de bestreden beslissing als volgt werd overwogen: *"Gevraagd naar uw vrees tegenover Colombia moest u daar wonen, verklaarde u dat u niet kan terugkeren naar een plaats waar u nooit geweest bent of nooit gewoond hebt (CGVS, p.16). Wel ging u er ooit op vakantie en vroeg u ooit een Colombiaans paspoort aan, maar dat raakte u kwijt (CGVS, p.6, 16). Het feit dat u nooit in Colombia gewoond heeft, kan echter niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in uw hoofde vast te stellen. Daarnaast stelde u niet naar Colombia te kunnen gaan omdat het een buurland is van Venezuela waaraan veel informatie en zaken worden doorgespeeld (CGVS, p.16). U verklaarde dat het al jaren geweten is dat Colombia geen veilig land is (ibid.). U zei dat er problemen zijn met paramilitairen en guerrillastrijders en dat u daar gevaar zou lopen (ibid.). Volgens u onderhoudt de gewapende regering van Colombia vele allianties en connecties met het Venezolaanse regime (ibid.). Gevraagd wat er zou kunnen gebeuren als u naar Colombia zou gaan, zei u dat u er niet over wilde nadenken en dat u bang was voor het ergste (CGVS, p.17). Wanneer dan specifiek gevraagd werd of u problemen zou kennen in Colombia omwille van uw deelname aan manifestaties in Venezuela herhaalde u opnieuw dat er zowel in Colombia als Venezuela paramilitaire groeperingen, guerrillastrijders en drugstrafficanten actief zijn die een zeer goede band hebben met elkaar, ook met de Venezolaanse militie (ibid.). U bleef echter zeer oppervlakkig en kon uw vrees niet concretiseren. Ook wanneer er werd gevraagd waarom u problemen zou kennen met de paramilitaire groeperingen, guerrillastrijders en drugstrafficanten in Colombia zei u opnieuw dat ze banden hebben met de Venezolaanse militie en het Venezolaanse regime en dat ze in ruil gelijk wat van u zouden kunnen vragen (ibid.). Uiteindelijk bevestigde u dat u vreest dat de Venezolaanse overheid u in Colombia zou zoeken (ibid.). U kon wel niet zeggen wie er specifiek naar u op zoek zou zijn (ibid.). Ook kon u niet concreet zeggen hoe u ervan op de hoogte was dat de Venezolaanse overheid naar u op zoek was (ibid.). U verklaarde dat iedereen op wereldniveau weet dat er connecties zijn (ibid.). Met deze oppervlakkige en hypothetische verklaringen kon u uw nood aan internationale bescherming tegenover Colombia niet aannemelijk maken."*

Deze vaststellingen vinden zoals gesteld steun in het administratief dossier en geven blijk dat verzoeker afdoende werd bevraagd naar zijn vrees voor vervolging alsook het lopen van een reëel risico op ernstige schade ten aanzien van Colombia. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is ook de Raad gelet op wat voorafgaat van mening dat verzoeker desbetreffend zeer oppervlakkig bleef en zijn vrees niet concretiseerde. Het louter verwijzen naar een algemene vrees kan niet volstaan om

aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft desbetreffend in gebreke.

Verzoeker hekelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen analyse heeft gemaakt van de huidige betrekkingen tussen Venezuela en Colombia en het risico dat Venezuela's politieke tegenstanders lopen door hun toevlucht te zoeken in Colombia, doch gaat hiermee opnieuw voorbij aan het gegeven dat verzoeker zijn vrees concreet dient aan te tonen. Het op algemene wijze verwijzen naar wat uit algemene informatie omtrent de huidige betrekkingen tussen Venezuela en Colombia zou blijken, volstaat hiertoe dan ook niet. Verzoeker verwijst weliswaar naar de huidige betrekkingen en informatie uitwisselingen tussen Venezuela en Colombia doch brengt geen enkel concreet element bij waaruit zou kunnen blijken dat hij momenteel geviséerd wordt door Venezuela of door Colombia. Verzoeker verliet Venezuela in 2016 en verbleef tot 2022 in Argentinië. De Raad stelt daarbij vast dat verzoeker verklaarde dat zijn jongste zonen en zijn moeder in Venezuela wonen, doch maakte geen gewag van enig feit waaruit zou kunnen blijken dat de Venezolaanse overheid of gewapende groeperingen in Venezuela naar hem op zoek zouden zijn, noch dat er *ipso facto* sprake zou zijn van gegevensuitwisseling waarbij hij in het vizier zou komen (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8, 22). Verzoeker stelt dat voor zover hij weet zijn moeder niet meer werd lastiggevallen en ontkent tevens dat andere familieleden nog problemen hebben gekend sinds zijn vertrek (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 22, 23).

De loutere bewering dat hij in Colombia gezocht en vervolgd kan worden door de Colombiaanse regering of de *collectivos*, wordt door verzoeker evenmin met geen enkele concreet element aannemelijk gemaakt. Uit het feit dat verzoeker verklaarde dat hij het nooit heeft aangedurfd om in Colombia te gaan wonen, hij er zelf de voorkeur heeft aan gegeven om verschillende jaren zijn toevlucht te zoeken in Argentinië, zonder verblijfsvergunning en uitdrukkelijk verklaard heeft dat hij had besloten om in Argentinië te gaan wonen omdat dit land geografisch verder van Venezuela verwijderd was, kan niet tot een nood aan internationale bescherming ten aanzien van Colombia worden besloten. Het feit dat volgens objectieve informatie de grens tussen Venezuela en Colombia momenteel volledig open is wijzigt hieraan niets. Hoewel verzoeker meent dat er gelet op zijn profiel geen reden is om aan te nemen dat dezelfde gewapende groepen en milities hem in Colombia niet zouden kunnen opsporen en de Venezolaanse autoriteiten *waarschijnlijk* nog steeds naar hem op zoek zijn, brengt hij zelf geen enkel concreet element bij waaruit blijkt dat er enige concrete reden is om aan te nemen dat dezelfde gewapende groepen en milities hem in Colombia zouden kunnen opsporen. Verzoeker beperkt zich louter tot algemene en speculatieve beweringen en slaagt er zelfs niet in zijn vermeende "vervolgers" nader en concreet te duiden gezien hij het slechts heeft over "dezelfde gewapende groepen en milities".

Verzoeker verwijst naar algemene informatie die erop zou wijzen dat er na de recente verkiezing van de nieuwe Colombiaanse president informatie is uitgewisseld tussen de inlichtingendiensten van de twee landen, dat de Venezolaanse president Maduro dit kanaal gebruikte om informatie te verkrijgen over politieke tegenstanders die hun toevlucht hebben gezocht in Colombia en stelt dat agenten van Maduro's inlichtingendienst werken in landen als Colombia wiens doel het is om vijanden in de gaten te houden en mogelijk te elimineren. Verzoeker toont vooreerst niet aan dat hij actueel nog steeds wordt gepercipieerd als politiek tegenstander door de Venezolaanse autoriteiten te meer hij Venezuela als sinds 2016 heeft verlaten en geen gewag maakt van enig concreet element waaruit blijkt dat hij thans nog geviséerd wordt. Overigens toont hij niet aan dat hij als Colombiaans staatsburger niet op bescherming van de Colombiaanse overheden zou kunnen rekenen en ook door Colombia louter als Venezolaans vluchteling zal worden beschouwd. Ondanks de beschikbare informatie over Colombia en de recente diplomatieke toenadering tussen Venezuela en Colombia toont verzoeker niet aan dat de Colombiaanse autoriteiten onwillig of onmachtig zouden zijn om hem als Colombiaans staatsburger bescherming te bieden indien dit nodig mocht zijn.

De algemene informatie waarnaar in het verzoekschrift wordt verwezen heeft betrekking op de situatie van Venezolaanse vluchtelingen die hun heil in Colombia hebben gezocht en daar omwille van hun precare verblijfsituatie geconfronteerd worden met uitbuiting en misbruik, alsook geviséerd worden door bendes en gewapende groeperingen om gedwongen gerekruteerd te worden en in de criminaliteit te verzeilen, kan niet volstaan om in verzoekers hoofde een nood aan internationale bescherming ten aanzien van Colombia vast te stellen. Verzoeker gaat eraan voorbij dat hij in Colombia geen ontheemde Venezolaan op de vlucht is, maar wel degelijk een Colombiaans staatsburger met de Colombiaanse nationaliteit. Verzoeker kan gelet op zijn Colombiaanse nationaliteit dan ook niet worden gelijkgesteld met een Venezolaanse migrant op de vlucht. Hoe dan ook kan het louter verwijzen naar algemene informatie niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

Met de argumentatie dat hij in Colombia door leden van paramilitaire groepen die actief zijn in Colombia zou kunnen worden opgemerkt en aangeklaagd kunnen worden bij de Venezolaanse autoriteiten, alsook uit pure xenofobie door Colombianen kunnen worden aangeklaagd "voor mensen met banden met de Venezolaanse regering", komt hij niet verder dan speculaties.

De stelling dat hij hoewel hij de Colombiaanse nationaliteit heeft en in Venezuela is opgegroeid en gewoond heeft, zichzelf voornamelijk als Venezolaan beschouwt en weinig weet over Colombia, waar hij als kind slechts een paar dagen op vakantie is geweest en hij gezien zijn levensstijl, zijn manier van spreken en zijn gedrag als Venezolaanse vluchteling zou worden beschouwd als hij naar Colombia zou terugkeren, met alle discriminatie van dien (werkgelegenheid, vreemdelingenhaat, huisvesting, enz.) en waarschijnlijk in een zeer precare situatie zal leven, op straat, met een ernstig risico om het slachtoffer te worden van systematische discriminatie bij het verkrijgen van huisvesting, werk of bijstand in Colombia, is opnieuw niet meer dan louter speculatie.

Verzoeker licht niet concreet toe waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij door zijn levensstijl, zijn manier van spreken en zijn gedrag als Venezolaanse vluchteling zou worden beschouwd als hij naar Colombia zou terugkeren, en onderworpen zal worden aan discriminatie een beperkt zich opnieuw tot louter algemene speculatieve beweringen.

Verzoeker wijst er nog op dat hij een bijzonder kwetsbare man is, die sinds anderhalf jaar psychologische zorg in België krijgt vanwege de mishandeling die hij in zijn land van herkomst heeft ondergaan, doch overtuigt hiermee niet. Verzoekers medische toestand heeft in de gegeven omstandigheden geen uitstaans met de nood aan internationale bescherming op basis van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat in het psychologisch attest dat op 15 februari 2023 aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd overgemaakt, sprake is van een posttraumatische stressstoornis, met slapeloosheid, nachtmerries, flashbacks, psychosomatische symptomen, concentratieproblemen en stress en waarin bevestigd wordt dat hij extreem angstig is, dat hij zich permanent onzeker voelt en gegeneraliseerde angsten heeft ontwikkeld (angst om 's nachts alleen te lopen, enz.) en dat hij zichzelf onbewust in situaties plaatst die hem angst aanjagen, waardoor hij de stressvolle omstandigheden reproduceert die hij heeft ervaren, toont niet aan dat verzoeker in Colombia als Colombiaans staatsburger nood heeft aan internationale bescherming omwille van gebeurtenissen die hem overkomen zijn in Venezuela. Uit het attest kan evenmin blijken dat verzoeker gelet op zijn mentale toestand niet in staat zou zijn om zijn vrees voor vervolging en reëel risico op ernstige schade te concretiseren noch dat hij niet in staat zou zijn om in Colombia om bescherming te vragen indien die nodig mocht zijn. Er werd in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat dit attest opgesteld werd op basis van de eigen verklaringen van de patiënt. Ook wordt in het attest nergens verwezen naar enig objectief medisch onderzoek op basis waarvan de (poging tot) diagnose van PTSS werd gesteld. Verzoeker kan bijgevolg niet gevolgd worden in zijn argumentatie dat zijn precare situatie, in combinatie met zijn ernstig psychische lijden, tot gevolg zal hebben dat hij in Colombia geen waardig leven zal kunnen leiden en geen bescherming van de Colombiaanse autoriteiten zal kunnen inroepen indien hij in dat land wordt bedreigd.

Per aanvullende nota ontvangt de Raad van verzoeker een psychologisch vervolgrapport waarin zijn psycholoog bevestigt dat hij lijdt aan een staat van posttraumatische stress en nog steeds een aanzienlijke psychologische kwetsbaarheid vertoont na de traumatische gebeurtenissen die hij in Venezuela heeft meegemaakt (nachtmerries, concentratieproblemen, algemene angst, constante onzekerheid, angst om 's nachts alleen te lopen, enz.) die verergerd werd nadat hij de beslissing van verweerster ontving. De Raad stelt vast dat het rapport wederom gebaseerd is op verzoekers verklaringen, waarbij hij stelde dat hij nooit in Colombia heeft gewoond, dat de Venezolaanse autoriteiten hem daar ook zullen zoeken en er gegevensuitwisseling is tussen Venezuela en Colombia omtrent politieke tegenstanders, om hieruit te besluiten dat het voor verzoeker niet mogelijk is om alleen in Colombia te wonen vooral omdat de nabijheid van Venezuela zijn angsten en gevoel van onveiligheid vergroot. Ook uit dit attest kan niet blijken dat verzoeker in Colombia als Colombiaans staatsburger nood heeft aan internationale bescherming omwille van gebeurtenissen die hem overkomen zijn in Venezuela. Uit het attest kan evenmin blijken dat verzoeker gelet op zijn mentale toestand niet in staat zou zijn om zijn vrees voor vervolging en reëel risico op ernstige schade te concretiseren noch dat hij niet in staat zou zijn om in Colombia om bescherming te vragen indien die nodig mocht zijn. Opnieuw dient te worden opgemerkt dat verzoekers medische toestand, waarbij er volgens de psycholoog sprake is van angsten en een gevoel van onveiligheid, geen uitstaans heeft met de nood aan internationale bescherming op basis van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals hoger toegelicht.

Wat betreft de foto's van verzoeker bij demonstraties in Venezuela, die evenzeer aan de voormelde aanvullende nota werden toegevoegd, moet worden opgemerkt dat deze in het licht van wat voorafgaat in verzoekers hoofd geen vrees voor vervolging aantonen ten aanzien van Venezuela. Het weze herhaald dat verzoeker de Colombiaanse nationaliteit heeft en zijn vrees ten aanzien van Colombia niet concretiseert noch aannemelijk maakt.

Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen. Ook dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd. Gelet op wat voorafgaat slaagt verzoeker er evenmin in aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43)

Op basis van voormelde landeninformatie wordt in de bestreden beslissing het volgende uiteengezet over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de “UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia” van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/>

[rapporten/coi focus colombia. veiligheidssituatie 20231120.pdf](#) of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld, niet langer correct of actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal de verkeerde conclusies hieruit zou hebben getrokken.

Verzoeker toont gelet op het voorgaande niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Colombia, het land waarvan hij de nationaliteit heeft, een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoont.

2.5. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend vijftientig door:

C. DIGNEF,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

R. VAN DAMME

C. DIGNEF